

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Την επομένη, το ζήτημα τής ημέρας στο βατόρι, ήταν η έκπορική επιχείρησης δυο μεταναστών. Πριν κινήσουν από το χωριό τους σκέφτηκαν ότι μπορούσαν κάτι να κερδίσουν στο ταξίδι.

— Μι τὰ λιφτά μου !...

'Αλλά τὰ παιδιά δὲν ἔπναν.

Μιά μέρα ὁ ἕνας ἀτ' αὐτοῦς, ὁ Γιωργουλάς, εἶπε στὸ σύντροφό του :

— Σὺν νὰ μὲ πονᾷ ὁ λαίμω, δὲν μοῦ φέρνεις νὰ πῶ μιά μαστιχοῦλα !

— 'Αδύνατον. Τὴν πήραμι γιὰ λιπόριον.

— Βρὲ ἀδερφέ, ἕνα ποτηράκι μοναχά.

— Οὔτε λόγους.

— 'Πι τέλους, μὶ τὰ λιφτά μου, χριστιανέ. Νὰ μιά δικάρια.

— Μι τὰ λιφτά σου, μάστα.

Τὴν ἄλλη μέρα θυμῆθηκε νὰ πῆ κι' ὁ Χριστιᾶς, ὁ ἄλλος σύντροφος.

— Γιὰ δώσε μου κι μένα μιά δικάρια τσίπουρου.

'Ἐπῆρε ὁ Γιωργουλάς τὴν δεκάρα, τοῦδωσε τὸ τσίπουρο, κι' ἔστειλε τοῦ τὴν ξαναγύρισε πίσω λέγοντας :

— Νὰ καὶ σὺ τώρα τὴ δικάρια καὶ δώσε μου νὰ πῶ κι' ἰγά.

— Γιὰ φέρε ἄλλη μία. Στὴν ὑγειά μας !

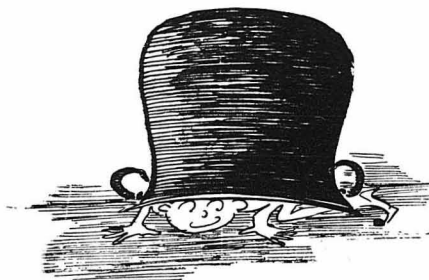
— Δώσε μου πίσω τὴ δικαροῦλα !

Καὶ ἔτσι μὲ μιά δεκάρα ἐπιώθηκε ἀτ' τοῦς ἰδιοῦς ὀλη ἡ χιλιάρικη μὲ τὴ μαστίχα. Στὸ τέλος οἱ δυο σύντροφοι μοίρασαν τὴ δεκάρα παίνοντας ἀπὸ μιά πεντάρα ὁ καθένας τοὺς καὶ ἤσυχσαν.

'Ἐγέλασαν οἱ μετανάστες μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀρεκέτᾳ !

'Ο Μήτρος ὁ Σληνάντερος μάλιστα θυμῆθηκε μιά σχετικὴ ἱστορία καὶ τὴν διηγήθηκε κι' αὐτοῦς.

— Μι ποῦ νὰ σὺς πὼ καὶ ἔνα ἄλλο, τοὺς διέκοψε κι' ὁ Μπαρμπά-Μάνθος, ποῦ γῆρκε στὴ Τριπολιτὰ, ἀτ' ἔβω ἀτ' τὸ χωριό μου. Εἶχαμε δυο παπάδες, ἀλλὰ, τὶ παπάδες ! "Αν τοὺς ἔβενες θὰ μπορούσες νὰ ὀργώσης ἕνα χωράφι σὴν τὴ θάλασσα !... Τραβοῦσαν τὸ κρασάκι σὴν διωραμένα ἄλογα... Ἐβχαν χοντρίνει καὶ κοκκίνισσι σὴν βουτοῖα, γεμισμένη α μούστο. Σὴν ἄνοιγε τὸ στόμα του ὁ Παπα - Τραχανᾶς καὶ ροφούσε τὸ σπιτόζο κοκκινέλι, νόμιζε κανεῖς πὼς ἀνοῖξεν ἡ γῆ καὶ καταπίνει τὰ ποτάμα. Στὶς λειτουργίες τὸ ποτήρι ἔχειλο τὸ γέμιζε. Καὶ δταν, φέλοντας τὸ σήκωνε...

'Ο Νταραβῆρας τρέπωσε κάτω ἀπὸ ἕνα καζάνι !

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός... Τραβοῦσε ὡς τρία δάχτυλα.

— Καὶ στοῦ Υἱοῦ... Φορφορσοῦ ! Ροφούσε ὡς κάτω ἀπὸ τὴ μέση.

— Καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀμήν !...

Τρίτη ρουφηξιά, καὶ οὔτε σταλαγματιὰ δὲν ἔμενε στὸ ποτήρι. Θυμῶ τότε ὁ ἄλλος ὁ παπάς πὼ δὲν ἔμεινε κρασάκι καὶ γι' αὐτὸν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει μιά ἡμέρα :

— Διατάξτε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Παπα-Τραχανᾶς.

— Κρασί δὲν μένει καὶ γιὰ μέναν !...

— Ποῦ νὰ μείνη !...

— Ποῦ νὰ μείνη !... "Ἄλλοτε λοιπὸν νὰ πίνης μοναχά... ὡς... τοῦ Υἱοῦ !...

— Αὐτοῖ εἶνε μετρηδές, εἶπε ὁ Γέρω—Μάνθος στριβοντας τὸ μοντάκι του, καὶ ὅχι ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Γιωργουλάς.

Σὲ μιά γωνιά τοῦ βατοριοῦ, ἦταν πλῆθος ἀπὸ παιδάκια 5—12 ἐτῶν, πὼ μετεφέροντο σὴν κατσιάκια στὴν 'Αμερικὴ, γιὰ δουλειά. 'Ἦσαν μαζεμένα στὴν ἄρχη καὶ χαροῦμενα, γιατί θὰ πᾶν νὰ ἴδωιν κι' ἄλλον κόσμο. 'Ανακατωμένα ἔκει πέρα μὲ τὰ ροῦχα τοὺς, τὰ εστιάκια τοὺς, τὰ πορτοκάλια πὼ εἶχαν μαζῶ γιὰ τὴ ναυτία, τὶς φλουδὲς πὼ πετοῦσαν ὀπλά τοὺς, τὰ καπέλλα τοὺς, τοὺς ξηροὺς βασιλικούς, πὼ τοὺς ἔδωκαν ἡ μάνες τοὺς γιὰ νὰ μωρῶζονται, τὶς βγαλμένες κάλτσες τοὺς, τὰ πόδια τοὺς, τ' ἀκούρευτα μαλλιά τοὺς, τὴν κατάντια τοὺς καὶ τὴν ἀβλιότητά τοὺς, ἦταν λυτὴ καὶ σαταραγμὸς νὰ τὰ βλέπης.

'Ἐγέλασαν οἱ μετανάστες μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀρεκέτᾳ.

Σὲ λίγες μέρες οἱ μετανάστες ἄρχισαν νὰ παραπονιῶνται ὅτι τοὺς ταῖζαν ὀλο φασιλία καὶ φακές. 'Ἐπειτα τιμωρίες βαρεῖες ἄρχισαν νὰ πέφτουν σὲ πολλούς, πὼ, ἡ κἀντιζαν ὑπὸ τὸ κατᾶστρομα πὼ κοιμόνταν, ἡ τραγουδοῦσαν τὴ νύχτα. 'Υποπτα λοιπὸν ψιφιδριάματα ἀκούγονταν δεξιά καὶ ἀριστερά, μικροκοινοῦματα παρακοῆς καὶ πρώτες ἀπειθαρχίας ἐκδηλώσεις.

— Θὰ τὰ σπάσουμε διὰ ἐδῶ μέσα ! φώναζαν.

Μερικοί, οἱ φρονιμώτεροι, θέλησαν νὰ συγκρατήσουν τοὺς ζωηροτέρους.

— Λίγες ἡμέρες εἶνε ἀκόμα, ρὲ παιδιά, κι' ἔπειτα τοὺς μοντζῶνομιε !...

— Τί λές, οὐρὲ !... 'Αφεντάδες θὰ τοὺς κάνουμε !

Καὶ ἕνα πρωὶ ἡ βαπορικὴ ἐπανάστασις ἔξέσπασε.

'Ἐκατοντάδες μεταναστῶν σηκώθηκαν στὸ πόδι, κρατώντας ξύλα, σίδερα, κομπά, φωνάζοντας καὶ ἀπειλώντας.

— Κάτω οἱ τύραννοι !

— Κορδόνταρος !

'Αρχηγὸς τὸν κηρύχτηκε ὁ κῆρ' 'Ανέστης Καζανᾶς, μιά προσωπικὴ ἐξέδῳλης καὶ προώλης, πολλᾶκις ἐκθρασθεῖσα στὰ 'Αμερικανικά παρᾶλια καὶ ἀποσταθεῖσα πάλιν, ἐπ... ἀστυνομικὴ συστάσει, στὴν 'Ελλάδα. Μὲ χοντρά λόγια καὶ χειρονομίες φοβερῆς, παρέσυρε δλους σχεδὸν τοὺς μετανάστες μὲ τὸ μέρος του.

— Εἴμαστε λαὸς καθὼς ἔ μ π ρ ε π ε ι, φώναζε ὁ ἐκ τῶν 'Α-

— Δώσε μου πίσω τὴ δικαροῦλα !

Καὶ ἔτσι μὲ μιά δεκάρα ἐπιώθηκε ἀτ' τοῦς ἰδιοῦς ὀλη ἡ χιλιάρικη μὲ τὴ μαστίχα. Στὸ τέλος οἱ δυο σύντροφοι μοίρασαν τὴ δεκάρα παίνοντας ἀπὸ μιά πεντάρα ὁ καθένας τοὺς καὶ ἤσυχσαν.

'Ἐγέλασαν οἱ μετανάστες μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀρεκέτᾳ !

'Ο Μήτρος ὁ Σληνάντερος μάλιστα θυμῆθηκε μιά σχετικὴ ἱστορία καὶ τὴν διηγήθηκε κι' αὐτοῦς.

— Μι ποῦ νὰ σὺς πὼ καὶ ἔνα ἄλλο, τοὺς διέκοψε κι' ὁ Μπαρμπά-Μάνθος, ποῦ γῆρκε στὴ Τριπολιτὰ, ἀτ' ἔβω ἀτ' τὸ χωριό μου. Εἶχαμε δυο παπάδες, ἀλλὰ, τὶ παπάδες ! "Αν τοὺς ἔβενες θὰ μπορούσες νὰ ὀργώσης ἕνα χωράφι σὴν τὴ θάλασσα !... Τραβοῦσαν τὸ κρασάκι σὴν διωραμένα ἄλογα... Ἐβχαν χοντρίνει καὶ κοκκίνισσι σὴν βουτοῖα, γεμισμένη α μούστο. Σὴν ἄνοιγε τὸ στόμα του ὁ Παπα - Τραχανᾶς καὶ ροφούσε τὸ σπιτόζο κοκκινέλι, νόμιζε κανεῖς πὼς ἀνοῖξεν ἡ γῆ καὶ καταπίνει τὰ ποτάμα. Στὶς λειτουργίες τὸ ποτήρι ἔχειλο τὸ γέμιζε. Καὶ δταν, φέλοντας τὸ σήκωνε...

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός... Τραβοῦσε ὡς τρία δάχτυλα.

— Καὶ στοῦ Υἱοῦ... Φορφορσοῦ ! Ροφούσε ὡς κάτω ἀπὸ τὴ μέση.

— Καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀμήν !...

Τρίτη ρουφηξιά, καὶ οὔτε σταλαγματιὰ δὲν ἔμενε στὸ ποτήρι. Θυμῶ τότε ὁ ἄλλος ὁ παπάς πὼ δὲν ἔμεινε κρασάκι καὶ γι' αὐτὸν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει μιά ἡμέρα :

— Διατάξτε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Παπα-Τραχανᾶς.

— Κρασί δὲν μένει καὶ γιὰ μέναν !...

'Η τρέμτες δουλεύαν ἀτελείωτα.

μερικανικών ανθρωποφρονητών ομογενείς, ημείς οι μετανάστες!
 Απ' τ' άλλο μέρος ο Καζανάς ανέβαινε πάνω στ' αναποδογυρισμένους κουβάδες και καζάνια και ανέπτυσσε θεωρίες επαναστατικές παρόμοιες από μυθιστορήματα εφημερίδων. Τους μιλούσε περί σοσιαλισμού κ'τό όποιον σμηναινε σοσιαλισμός, νά σώξη κ' ένας τόν άλλον, τόν όποιον β. Τό πλήρωμα τού βαποριού τρώσθηκε στην άσχη. 'Ο καπετάνιος έκάλεσε συμβούλιο στη καμπίνα του.

— Τι νά γίνει;
 — Διά πυρός και σιδήρου νά κατασταλή ή στάσις! συμβούλεψε ο Καπετάν—Τραμπάλολος.
 — Διά τής πειθούς και τής συγγνώμης, ελεε ο δάσκαλος.
 Τέλος έλήφθη ή μεγάλη απόφασις νά κατασταλή τó ζήνυμα... δι' ίδιους!

'Η τρώμεσι σ' ενέργεια...
 — Παραδίνεσθε;
 — Ζήτω ή επανάστασις! Έσκουζαν οι στασιασται, οι όποιοι είχαν λεηλατήσει τó μικρό τού βαποριού μπαζάλοιο και τραγανίζαν τά άρπαχθέντα.

'Ο Νταραβήρας—τού όποιον από πέντε ήμερών είχαν άφαιρεθεί τó όμφρτίου τού αναστασίτου και παρασκευαστού τής πολυζουμίας και ερυφούζουμίας και φασουλίας... φασουλιάς—αναποδογυριστά τó καζάνι τού χυτάριε σάν τύμπανο πολέμου, με τή κοτσάλα τή μεγάλη τού μαγειρευτάτος.

— Καθίσατε ήσυχα, διότι τ ό σ κ ά φ ο ς θ ά έ κ τ ο ρ χ ι α σ θ ή η' φωνάζε άξαινα από τή γέφυρα ο δάσκαλος.
 — Τι ζήτατε; Σύνταγμα ή 'Αμερικανική Δημοκρατία; ρώτησε και ο έξ ανθρωποφρονητών ομογενείς.

— Φασουλάδα με φασόλια θέλουμε!... ούρλιαξε τó πλήθος από κάτω, κ' άρχισε νά κόβη ύπο ειφορσε τά σπονιά.
 — Λοιπόν, δέν προτιμάτε Σύνταγμα;
 — Τό σύνταγμα νά τó φάς εσύ, ημείς θέλουμε φαί, γιατί φορτώσαμε από τήν πείνα!...

Κ' έπειδή δέν μπορούσε πιά νά γίνει τίποτα, ο καπετάνιος διάταξε κ' έβαλαν σ' ενέργεια τής άντίλης.

Τρεις άντίλες άρχισαν νά εκτοξεύουν άσθρονο θαλασσόνευρο έναντι των επαναστατών. Μά τó νερό πού περιέλιπε τους άντάρτες, τους έξαγριώνει άντί νά τους ύποτάξη. Οι άνθρωποι αυτοί, πού ζούσαν μέσα στα χώνια πάντοτε και στις νεροποντές και πού είχαν μεγαλώσει και άναστηθή με τής θεομηνίας, περιγρονούσαν τó νερό πού χινότανε άπάνω τους. Εισέβαλαν στην κοζίνα, έσπασαν τά πάντα και κατεβρόχθισαν ό,τι βρέθηκε εκεί μαγειρευμένο.

Κατόπιν κατεβήκαν στην άποθήκη των κρασιών, διήρπασαν τής νταμιάνες, τά όρεκτικά και τά λικέρ.

Οι ναύτες και οι ειρηνικοί επαθάται ήσαν έντρομοι. Μόνον ο καπετάνιος χάρηκε γιά τήν άλωσι τής οίναποθήκης.

— 'Η επανάστασις σβήνει! κηθύρουμε.
 — Τό νερό τήν άναψε, άντί νά τήν σβήση, τού έπταν.
 — Τό νερό τήν άναψε, αλλά θά τήν σβήση τó κρασί.
 Και είχε δίκιο ο καπετάνιος.

Σέ λίγη ώρα οι επαναστάτες τριγκλιζαν πάνω στο κάστρωμα, κρατώντας γεμάτες μπουτιλλιεσ στά χέρια, πίνοντας και φωνάζοντας:
 — Ζήτω ή επανάστασις.
 — Ζήτω ο Ζορμπάς!

Ανά στραβοτιμούσι τού πηδαιλόχου, δυό τού βαποριού τραντάγματα τούς άποτελειώσαν. Σέ λίγο ο άρχηγό τής στάσεως δεμένω, στενάεινε στη φυλακή. 'Αρχισε ρουθούδουλ και ήγνετσια. 'Ο Νταραβήρας μόνον δέν βροθήκε πουσθεν, χωθείς εγκρίωσις κάτω από τó καζάνι!

— 'Ετσι, έπειτα από λίγες ήμερες, οι άρχηγό τής στάσεως και όλοι οι επαναστατήσαντες έτρωγαν και πάλιν φασόλια και φακές αλάδι-αγες, χειρότερες από τις πρώτες, με τή διαφορά πώς τώρα γλάφτανε τά δάχτυλά τους και μοιρομύριζαν γιά ν' άκουσθούν.

— Χι! Θουμάσιον!
 — Προυτουφανές!
 — Θεοπέσιον!
 Τι μπορούσαν νά κάμουν;
 * * *

'Από μακριά φάνηκε άξαινα σάν μιά γαλιάζια κορδέλλα, στού ώ-κεανού τά πέρατα ή ξηρά.

'Ηταν ή 'Αμερικη ή επικραμένη.
 Τήν μεταναστών ή καρδιά σφιχτηκε από κρυφή συγκίνηση και μιά ιδιαιτέρα κίνησις έκείνη τήν ήμέρα σμειώθηκε στο βαπόρι.

— 'Επί τέλους! 'Εφταναν στον Νέο Κόσμο, τόν όνειρευτό!...
 ('Η συνέχεια στο προσεχές)

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ANEMONES ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

"Όταν μιά γυναίκα γελάει με κλεισμένο στόμα, νά είστε βέβαιω ότι έχει χαλασμένα δόντια.
 — Ένας καλοσυναιθεμένος κύριος πρέπει νά ζή κοντά στις φίλες του και νά πεθαίνει κοντά τού σόζυγού του.
 — Καθίρων είνε εκείνω τού όποιο πρέπει νά κάνουν οι... άλλοι.
 — Τό μόνο δυσάρεστο στούς έξ έρωτος γάμους, είνε ότι ή άγάπη περνάει και ο σόζυγος... μένω.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ-ΣΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ

Πώς κατέρρευσε ή κολώνα τού 'Ολυμπίου Διός. 'Ο κρέτος τής καταρρέουσας πού προκάλει καταστροφές. Τι έγινε στην 'Αθήνα τήν νύχτα τής θυέλλης. 'Ο άφανισμός τού κήπου τού Κλαυθμώνος. 'Η κρατική κατοικία. Στά λιμάνι τού Πειραιώς. Τά πλεία νιάζονται σάν καρδύτσουφλα στην προκμαία!... 'Ο έλληνας στέλες έν κίνδυνω. 'Η περιπέτειε τής «'Αμαλιάς», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θά είνε τώρα 80 χώνια από τότε πού έπεσε ή μιά από τις κολώνες τού 'Ολυμπίου Διός, τή νύχτα τής 18 'Οκτωβρίου 1852. Τόσο δέ ήταν ο κρέτος πού έκανε όταν έπεατε, ώστε πάσανε τζά-μια στις τριγύρω γειτονίες κ' έπεσαν τοίχοι έτοιμοόροποι.

'Η κολώνα αυτή έπεσε κατόπιν μιάς τρομακτικής θυέλλης, ή όποια έξερράγη τή νύχτα. 'Η όρημ ή τής θυέλλης ήτανε ευφωδός ίσχυρη, καθώς έγραφαν τά φύλλα τής έποχής έκείνης. Έκτό τής στήλης μάλιστα σμειώθηκαν και άλλες καταστροφές, ξεροξινόθη-κανε δυό μεγάλα και ιστορικά κτιστήρια πού ήσαν έντοπος στον Μενδρασε, καθώς και ο μεγάλω πλάτανω τής αγοράς. Ζημιές έπαθαν και τ' άνάκτορα. 'Η Ρωσική εκκλησία τού άγιου Νικοδήμου, έχασε όλη τή υολιθόβνια στέγη τής, τής δέ πλέρην 'Αγγλική εκκλησίας άνηρατήν έλο τής τó στέγασμα, πού άπετελείτο από λιθινες πλάκες, συνδεδεμένες με σόμια. 'Ο έμπροσ τού ύπουργείου τών Οικονομικών κήπου τού Κλαυθμώνος έταθε επίσης πανοιολοθία. Δέντρο γιά δέντρο δέν έμεινε εκεί όρθιο.

'Υπουργός τών Οικονομικών, κατά τήν έποχή αυτή ήταν ο Χρη-στίδης, ο όποιος έβαλε έργασιε τήν έπομένη τής καταστροφής και ξαναφύτταν τά δέντρα πού ξεροξινόθηκαν. Φύτεψε όμως μόνον δυό δέντρα ήσαν έμπροσ τού πεζοδρομίου τού ύπουργείου, και άπάντωι αυτού, εκεί πού είνε σήμερα τó πώσιμα, και τó ανακουφιστήριο. Τά άλλα δέντρα προεκάλεσε με έγγραφο τού τών Διμου νά τά ξαναφύτταν, γιατί άνήκαν σ' αυτόν. Έως ότου όμως νά κηνηθώι ο διάφοροι άρόμδιοι και νά εγκρίνη ή Νομαρχία τήν σχετική πίστωσι, τά δέντρα ξεροαθήκανε και τó δημόσιο αναγκάστηκε νά τά πουλήσει... ως κού-σμο ύλη σέ μιά δημοπρασία, εισπράξαν... ως δραχηή και λεπτά έξηηταπέντε!...

"Όποιος δέν τó πιστεύει αυτό άς ζήτησε πληροφορίες από τó ύπουργείο.

* * *

'Η έφημεριε τής έποχής αυτής «Αιών» περιγράφουσα τις καταστροφές πούήναν άπ' τή θυελλα τών Πειραιά, λέγει ότι επαστάσθηκαν 30 βάρκες και 40 ίστοφόρα, τά όποια νιαντήκανε σάν καρδύτσουφλα άλλα στην προκ-μαία κ' άλλα ως τήν... 'Αγορά!

'Ενα μάλιστα από αυτά τά ίστοφόρα ήσαν φορτω-μένο με 1.600 κοιλά σιτάρι. Τόση δέ ήταν ή μανία και ή δύναμιε τής θυέλλης, ώστε τó πέταξε έξω και τó κομ-μάτασε!...

'Η κορδέττα «Λουδοβίκω», ή όποια μαζί με τήν κορδέττα «'Α-μαλιά» ήσαν τότε δλόκληρος ό... πολεμικός στόλω τής 'Ελλάδος, και ή όποιεσ ήσαν άγνωροβουλμένω τών Πειραιά, κινδύνεσαν επίσης νά καταποντισθούν. Για νά σώσουν μάλιστα τó σκάφος τού 'Λουδοβίκωσ αναγκαστήκανε νά πρηνούσιν και νά ριξύνε τά ξύλινα καράτια του.

'Η «'Αμαλιά», ή όποια γύριε τή νύχτα αυτή από τó Ναύτιλο, ό-που ελεγε πάει γιά νά πάρη από τó εκεί δλοστάσιο, διάφορα πυροτε-χνήματα προορισμένα γιά τή μελετωμένη φωταψία, έπί τή έπιστρο-φή τού βασιλέωσ 'Οθωνω από τήν Εύρώπη, όπου ελεγε μεταβεί γιά πρώτη φορά από τότε πού είνε βασιλέωσ, έξόκειλε και καταστράφη κατόπιν έντελωσ, στη Σαλαμίνα, και άκριθώσ στη θέση Πειριστέρι.

'Ετσι ή 'Ελλάς έχασε τόν... μωό πολεμικό τής στόλω!...

* * *

'Η περιπέτειε τού πλοίου αυτού, κατά τήν ώρα τής θυέλλης ύ-πήρξανε τρομακτικές.

'Η «'Αμαλιά» ένυδρηνάτω από τόν 'Υδραίων 'Αναγνώστην Κριε-μάδη. Καί καθώς παραμόνω είπαμε, έρχότανε από τó Ναύτιλο, γε-μάτη πυροτεχνήματα και... οικογενείεσ έπισήμων και ήμειπισμών, έρ-χόμενον στάς 'Αθήνας, χάρην τών έορτών.

'Η φοβερή φουρτούνα τήν έπασε στο Σαρωνικό. Τό τι έγινε τότε δέν περιγράφεται. Τά γυναικόπαθα τών έπισμων σκούσαν σάν κα-τοισία, έχανε τó σκαλί τών άφέντη του.

Πώς τέλος τó πλοίο εγγλύτσασ από τó πνίξιμο, είνε θαύμα. Τά τρία του καράτια έσπασαν και τέλος και αυτό έπεσε έξω, καθώς άνωτέρω είπαμε και συνετήρη στη Σαλαμίνα.

Τήν έπομένη τής θυέλλης, ο άντιπολιτευόμενος τύπος επετέθη λαύ-ρος κατά τής Κυβερνήσεωσ, ως ύπαιτιού τής... πτώσεωσ τής κολώνας. Γιατί; 'Ισως γιάτι δέν προέβλεψε τή... θυέλλα!
 'Αλλά και ή ποιήσις δέν έμεινε άργή. 'Ο άειμνηστος Θ. 'Ορφανί-δης συνέθεσε σχετική... ώδηγ και ο Κ. Πώπ, πατήρ τού κ. Γεωρ-γιου Πώπ, έγραφε τó έξης επίγραμμα:

Τεσσαράκοντα αιώνας άνεγείρεσο, ώ στήλη,
 κ'ι' εδμενές τó μέτωπό σου, εις τά σύννεφα ύψουτο.
 'Αλλ' εδθύς ώς ειδές
 γύρω, πώς τó πέν έπα-
 (πανούτο, έπεεσε και σν όργιλη.